

[Halvgaard.]

Jeg tror nok, at man i store dele af befolkningen er skuffet over resultatet. Der rokkes igen ved en af grundpillerne i vor samfund. Loven vil på længere sigt medføre en sænkning af folkeskolens kundskabsniveau, idet den mindsker kravene til den enkelte elev både med hensyn til fag, prøver, karakterer og eksamen. Jeg hæfter mig især i denne forbindelse ved lovforslagets § 12, stk. 3 og 4, der begge indledes med:

„Ved afslutningen af henholdsvis 9. og 10. klasse kan eleverne“ osv.

Jeg mener, det snarere burde være et spørgsmål om „skal“ end om „kan“. En formulering som den, der fremgår af lovforslaget, er ingen udfordring til eleverne og i hvert fald ikke en udfordring til de flittige og dygtige elever. Det er nu engang sådan, at fremdrift og fremskridt altid har forudsat udfordring. Derfor har fremskridtspartiet stillet ændringsforslag til denne paragraf i form af tilføjelser til § 12, stk. 3 og 4, som i nogen grad vil afhjælpe dette problem. Vi ønsker, at såfremt en elev, der har deltaget i 9. klassetræns udvidede kursus i samtlige obligatoriske fag, indstiller sig til prøven i samtlige disse fag og opnår et tilfredsstillende resultat, skal denne prøve benævnes en mellemskoleeksamen. Det er altså en genindførelse af den gamle mellemskoleeksamen, som jeg mener var udmærket. Tilsvarende formulering har vi for en real-eksamen.

Jeg vil ikke gå nærmere ind på de enkelte ændringsforslag. Vi vil støtte nogle og stemme imod andre, men vi vil naturligvis anbefale, at man stemmer for de af fremskridtspartiet stillede ændringsforslag.

Svend Haugaard (RV):

Jeg kan tilslutte mig dem, der har sagt, at det afgjort er et gode, at denne lov nu bliver færdig inden sommerferien, så der bliver god tid til at formulere cirkulærer, planlægge osv., inden loven skal træde endeligt i kraft fra august 1976.

Jeg er også enig i, at færdiggørelsen af denne lov har mulighed for at give tryk og stabilitet og arbejdsro i skolen, og det skulle kunne ske med lovens vedtagelse. Jeg er helt uenig med hr. Halvgaard, der mener, at det bliver en skuffelse i befolkningen.

Jeg mener også, det er et stort gode med

den politiske bredde, der har været i forliget; også det borger for stabilitet. Og i øvrigt synes jeg, at dette forlig er et godt eksempel på godt politisk samarbejde.

Loven er ikke nogen revolution, den er ikke engang nogen voldsom reform, og det skal den heller ikke være; evolution er bedre end revolution også her. Loven kan i højere grad siges at åbne mulighed for at videreføre en påbegyndt praksis.

Når det er så bredt et forlig, som der er tale om her, er det klart, at ikke alle kan få 100 pct., hvad man ønskede. På den anden side synes jeg, det har været lykkeligt at konstatere, at der har været så stor overensstemmelse mellem partierne, som tilfældet har været, og sådan at selv de partier, der ikke er med i forliget, ligger meget kort derfra. Også det borger for stabilitet og arbejdsro.

På mit partis vegne skal jeg sige, at jeg er meget tilfreds med, at der er blevet lagt så stor vægt på ligestilling mellem de praktiske og de boglige fag. Det giver en elev, der har lidt bedre håndens end hovedets evner en chance; jeg mener, det er meget afgørende, at der ikke blot tænkes på de mere velbegavede, men også på den svage elevs muligheder.

Vi er også meget tilfredse med, at de praktiske evner nu får en mulighed for afprøvning; det kan hjælpe en del elever i forhold til deres fremtidige erhverv.

Vi mener også, at en god kontakt med erhvervene er af meget stor betydning. Vi kan fuldt og helt støtte mulighederne på dette område, både de muligheder, der bliver for klassevis i et vist antal dage om året at få erhvervspraktik, og den enkelte elevs mulighed for helt eller delvis at erstatte undervisningen med erhvervsarbejde, herunder naturligvis også skolens pligt ikke til at føre tilsyn, men til at give støtte, hvis en elev ønsker at vende tilbage til undervisningen. Tilbuddet bør være der til enhver tid, og det er det afgørende; man når ikke videre med tvang, når den voksne alder først melder sig.

Vi har lagt vægt på, at der stadig er kompensationsmuligheder for den, der er kort helt fast, i at komme ud. Jeg tilslutter mig fru Tove Nielsens forslag, men jeg betragter svaret som på forhånd givet: det må vel være et ja.